

Konverteringsterapi som en slags klinisk behandling er det ingen som driver med i Norge. Utredningen av dette tilsier heller ikke noe annet, for vi har knapt noen gang sett eksempler på et lovforslag fremmet i Stortinget med en så tynn begrunnelse og utredning. Det hele virker som et oppkonstruert problem. Det beskrives at det ikke finnes vitenskapelig forskning på at konverteringsterapi ikke virker. Men hva er det som er så farlig da, om det ikke virker likevel på de ytterst få som dette har rammet så langt. Det finnes heller ikke forskning på at kjønnskorrigerende av barn og unge med irreversible konsekvenser, får det bedre etterpå, dette gjelder jo mange flere, og er en todelt praksis i dag, en på Rikshospitalet, en annen med Espen Pirelli Benestad og en helsestasjon i Oslo.

Hvorfor ikke heller sette ned et utvalg som ser på ALLE aktører som ønsker å endre personers legning eller kjønn, hva baseres på forskning og hvilke tiltak fører til at disse personene som er usikre på kjønn og hvem de er, virkelig får god kvalitetshjelp.

Ønsker vi ikke alle at de som strever etter å finne ut hvem de er, skal finne sannheten om seg selv? Finnes sannheten bare i Trettebergstuens univers? Og der forbyr man tanker man selv ikke liker? Hvor blir det av ytringsfriheten på det man selv ikke forstår og liker?

Vi bor i et godt land hvor menneskerettigheter og aksept for ulike religiøse oppfatninger og ulike seksuelle legninger er verdier de aller fleste nordmenn setter høyt. Men jeg mener at innføring av en lov om konverteringsterapi slik den ligger fore, er en trussel mot religions- og trosfriheten. I et demokrati skal det være frihet for den enkelte å ta hånd om egne liv, og søke hjelp hos den de måtte ønske.

Trettebergstuen ivrer for å innføre denne loven. Hun har selv skrevet boken: "Homo - for deg som er, lurer på om du er eller har lyst til å bli homo." I denne tittelen ligger en oppfatning av at legning er noe du til en viss grad kan velge selv. Dersom en kan velge å prøve ut en homofil livsførsel, så er det uforståelig at det å få hjelp til det motsatt skal være ulovlig. Dersom en slik lov skulle bli gjennomført, så bør også Trettebergstuen sin bok bli forbudt om en skal være konsekvent.

Skal man dra denne ennå lenger er jo konvertering fra gutt til jente eller omvendt, den ultimate irreversible konvertering. I Norge i dag starter en med kjønns hormoner mens de er ungdommer, med medikamenter som kan gjøre de sterile, så tidlig som 6 måneder etter bruk. Hvorfor er det ikke i alles interesse at disse ungene først og fremst faller til ro i sitt

opprinnelige kjønn, slik forskning viser at de faktisk gjør (Det er jo en grunn til at det er en lov som forbyr sterilisering før 25 år). Kjønnskorrigerer skjer i Norge i dag basert på et spinkelt studie. I det lille forskningsmateriale som finnes, er også et stort antall av særlig jenter i ulike grader autistiske, bør man ikke heller hjelpe de med det enn å ødelegge kroppene deres? I Sverige gis det nå erstatning til steriliserte transpersoner, når kommer vi dit i Norge? The Times, der det i fem graveartikler [advares](#) mot den pågående eksperimentelle behandlingen på barn ved Tavistock National Health Service i England. **De frykter også at homofile barn som sliter med sin seksualitet, blir feildiagnostisert som transseksuelle.**

På [NRK-programmet Torp](#) gir lege Esben Pirelli Benestad uttrykk for at det i aller høyeste grad er klokt å sette i gang behandling på unge jenter med kjønnsdysfori, selv om 60 prosent av dem har tilleggsdiagnoser som autisme, traumer, selvskading eller hallusinasjoner. Benestad hevder at «alle tilleggsdiagnosene detter ned som epler om høsten når de får gjøre sin kroppsjustering og uttrykke seg slik de ønsker».

Det er imidlertid internasjonal konsensus om at behandling med hormoner og eller kirurgi [ikke reduserer psykiatrisk problematikk](#) hos personer med kjønnsidentitetsproblematikk.

Når blir et forsøk på å få en usikker tenåring til å leve godt med sin egen kropp, definert som konverteringsterapi? Hvor går grensen? Ser dere at denne debatten har havnet på et alt for lavt nivå? Det bør være fullt mulig å forebygge diskriminering, hets og vold i et liberalt samfunn uten å legge inn identitetspolitiske premisser.

Jeg er selv imot alle former for tvang. Slik jeg forstår det, er det ingen institusjoner eller trossamfunn eller lignende som har konverteringsterapi på sin agenda. Derfor er dette etter mitt kjønn en helt unødvendig lov, med mindre noen er ute etter å mistenkeliggjøre kristne som driver med sjelesorg. Jeg som kristen ønsker selvsagt å snakke med andre kristne når jeg har problemer, enten det er på det sjelelige plan eller noe med min kropp å gjøre, slik de aller fleste kristne tenker, i tillegg til instanser som er spesialiserte på det, derfor trenger vi også et sted å gå for veiledning. Det er sikkert enkeltpersoner som har hatt negative erfaringer ved å snakke med en kristen om sin legning. Det er også mange som angrer på at de lot seg overtale til å utføre kjønnskifte, de blir forresten flere og flere, og jeg tør påstå at det er et mye dypere traume, fordi man blir lemlestret fysisk, og blir hindret i å fullføre sin egentlige utvikling.

Tanken er jo at homofile ikke skal få mulighet til å bli overtalt til å ikke leve ut som homofil av kristne. Men blir det rett da å ikke tilby de som tror de er et annet kjønn enn det de hevder som feks en 12 åring, å snakke med noen som kanskje kan bringe inn en annen vinkling på saken? I tilfelle hvorfor er det forskjell på dette? Ønsker ikke alle at barn skal om

det er mulig- å falle til ro i det kjønnnet de har eller med den legningen de har? Hvem er da best egnet til å hjelpe dem? Her har Trettebergstuen bommet stygt, ved å senke debatten og hjelpen unge mennesker trenger for å finne seg selv.

Hilsen Birgit Lie Haugen, intensivsykepleier